

ΤΟ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΕΝΟΣ ΑΓΝΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ

Ἀθηνὴ ἱστορία ὑπὸ Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

51^{ΟΝ}

Ἡ Μπεττίνα μόλις κατορθώνει νὰ βαστάξῃ τὸ βάρος του. Ὁ Βασιλειάδης καὶ ὁ Φέρμπος τὴν υποδασάζουν γιὰ τὸ φοδοῦνται πῶς θὰ πέσῃ. Τὶ τραγικὸ, τὸ πρῶτο ἐκεῖνο ἀγκάλιασμα τῶν δυὸ ἐρωτευμένων! Ποιὰ φαντασία ἀνθρώπινη θὰ μποροῦσε νὰ συλλάβῃ μιὰ τέτοια εἰκόνα, ποὺ τόσο ἀλύπτα ἐφιλοτέκνησε ἡ μοῖρα;

Ὁ Βασιλειάδης καὶ ὁ Φέρμπος παρακολουθοῦσαν σιωπηλοὶ καὶ καταπνίγοντες τὰ δάκρυά των τὴν τραγικὴ ἐκείνη σκηνή, ἕως ὅτου ὁ Βιζυηνὸς ἀποσπασθεὶς μόνος ἀπὸ τὴν ἀγκάλια τῆς ἀγαπημένης του καὶ τοὺς ἐνγκλισθεὶς καὶ αὐτοὺς τὸν ἕνα ὕστερ' ἀπ' τὸν ἄλλον μὲ τὴν ἐρώτησι:

— Καὶ σὺ ἐδῶ; ... Καὶ σὺ ἐδῶ;

Ἦταν ἐκεῖν, ἀπὸ τὴς λίγας στίγμης τῆς ἀναλαμπῆς τοῦ τραγικοῦ τοῦ ποὺ εἶχε κάθε τόσο ὁ ποιητής.

Τοὺς ἐκάλεσε νὰ καθίσουν σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς πάνκους τοὺς τοποθετημένους στὸν κήπου καὶ ἐκάθισαν πράγματι. Ἡ Μπεττίνα καὶ ὁ Βασιλειάδης ἐδῶσαν στὴν μέση τὸν ποιητή.

— Κάτι σοὺ λέω φυλαγμένο, ἦταν οἱ πρῶτες λέξεις τοῦ Βιζυνοῦ, στὸν Βασιλειάδη.

Καὶ ἐδῶλε ἀμέσως ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα κομμάτι χαρτί.

— Εἶνε ἕνα νέο τραγοῦδι μου. Τὸ ἔγραψα χθές.

Ὁ Βασιλειάδης ποὺ εἶχε ἀκόμη στὸ νοῦ του τὴν τραγικὴ ἐντύπωσι ἀπὸ τοὺς ἀσυνάρτητους στίχους τοῦ ποιητοῦ ποὺ βρῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τοῦ τρελλοκομεῖου, ἐπῆρε τὸ κομμάτι τοῦ χαρτιοῦ καὶ θέλοντας ν' ἀποφύγῃ νὰ τὸ διαβάσῃ τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του λέγοντας:

— Θὰ τὸ διαβάσουμε ἔπειτα. Τώρα προέχει νὰ σὲ ἰδοῦμε.

Ὁ ποιητὴς ἔδειξε πῶς δυσανεκτήθηκε, ἀλλὰ δὲν διευρυνήθη.

— Ὅπως θέλεις, εἶπε.

Ἐνας νέος ψιλὸς καὶ ἀδύνατος ἕως 28 χρόνων ἐπέρασε ἐκείνη τὴν στιγμή ἀπὸ κοντὰ τοὺς, ἐφορούσε ἀνοικτὰ γκοῖζα ρούχα καὶ ναυτικὸ καπέλλο. Δὲν τοὺς ἐπρόσεξε κανὶ ἐδίωκε τὴν ἐντύπωσι ἀν-

θρώπου βυθισμένου σὲ σκέψεις.

— Τὸν βλέπεις αὐτόν; Εἶπεν ὁ Βιζυηνὸς στὸν Βασιλειάδη. Εἶνε ἀνδρὸς σου. Ἐκεῖ ἀπουδάσει νευρολόγος στὸ Παρίσι. ἔχει πολλὰ πράγματα, ἀλλὰ πρὸς τὸν ζέρει πολὺ καλὰ νὰ τῶν κατὰβροχθεῖ σὰν γλᾶρος. Εἶνε καλὴ ἡ συντροφία του, μὰ δὲν ἀπ' τὸ τραπέζι.

Ὁ νέος ἐν τῷ μεταξὺ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του ὡς ἕνα σημεῖο τοῦ κήπου ποὺ ἐκατέρωθεν του ἦσαν χτισμένα μικρὰ σπιτάκια, ἕνα

ἐξ ὧν παραπνιγμάτων, προωρισμένων βεβαίως γιὰ τὴν στέγασιν τῶν ἀποβλαστάντων τοῦ ἰδρύματος. Ἐπὶ τῆς ἐμπροσθ' σ' ἕνα ἀνοικτὸ παράθυρο, κατὰ εἶπε καὶ περίμενε.

Σὲ λίγα ἐφάνηκε ἀπὸ τὴν πόρτα μιὰ ἀσυνήθιστη νέα καὶ ὠραιότατη κόρη. Στὰ χέρια της κρατοῦσε ἕνα στρίποδο ζωγραφικῆς, ἕνα σκαμνάκι, ἕνα τελάρο καὶ μιὰ δέσμη πινέλων καὶ χρωμάτων. Ἐφοροῦσε μεγάλο πλατύγυρο καπέλλο ἐνῷ τὰ μαλλιά της ζέπλεκα ἀπλώνονταν κάτω ἀπ' αὐτὸ ἐπάνω στοὺς ὤμους της. Ἐμοιάζε πραγματικὴ ἀμαζόνα.

Ὁ νέος ἐπῆρε μερικὰ ἀπὸ τὰ πράγματά της καὶ ἐβάδισαν μαζί λίγα ἀκόμη βήματα σὲ μιὰ σκιάδα. Ἡ νέα ἐτακτοποιῆσε ἀμέσως τὰ ἐργαλεῖα της καὶ ἐδυθίσθηκε σὰν ἀφηρημένη στὴν ἀπόλαυσιν τῆς πραγματικῆς θαυμασίας θέας, ποὺ ἀπλωνόταν κάτω μακριὰ πρὸς τὸν Σαρωνικόν. Ὁ νέος τὴν ἐπληροῖσε πάλι, κατὰ ἐφάνηκε νὰ τῆς εἶπε, δὲν ἐπῆρε ὅμως ἀπάντησι καὶ ἀπομακρύνθηκε.

Ἡ ὠραία κόρη ἔμεινε μερικὰ λεπτά τῆς ὥρας ἀκίνητη. Ἐπειτα ξαφνικὰ, ἐτράθηξε μερικὲς πινελιές ἐπάνω στὸ τελάρο της ὅπως - ὅπως καὶ ἐντελῶς εὐχαριστημένη ἀπὸ τὰ ἀκατάστατα ἐκεῖνα μουντζουρώματα ποὺ ἀπέδωκε, ἐγύρισε πρὸς τὸν νέον σύνδοκόν της καὶ γελάσας τὸν ἐχαιρέτισε μὲ θερμὴ χειραφίλι σὰν νὰ τὸν ἐδλεπε πρώτη φορά!

Ὁ Βασιλειάδης ἐπρότεινε στὸν Βιζυηνὸ νὰ πλησιάσουν τοὺς δυὸ ἐκείνους νέους.

— Καὶ σκεπτόμουν νὰ σὰς τὸ προτείνω! Εἶπεν ὁ Βιζυηνός. Εἶνε οἱ μόνοι φίλοι μου ἐδῶ μέσα.

ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.

Εσηκώθησαν όλοι. Ή Μπεττίνα τούς ακολουθούσε μηχανικά. Τι ένδι σφερόταν αύτή γιά τούς άλλους. Αύτή, μέσ' τήν ψυχή της, μέσ' τήν σκέψη της, μέσ' στά μάτια της, δέν είχε παρά τόν Βιζυηνό. Κι' αυτόν ακολουθούσε τώρα, αυτόν, πού διάφορος ύστερ' απ' τήν πρώτη έκρηξη της χαράς πού τήν είδε, δέν επρόσχε καν τήν παρουσία της.

Εφθασαν στό ζευγάρι της καλλιτέχνης και τού νεαρού γιατρού. Ο Βιζυηνός παρουσίασε στήν ώραία κόρη μόνον τόν Βασιλείαδην.

— Είναι ό καλλίτερός μου φίλος,

φώτ. Ζαίμης, Γεν. Γραμματέας Παν. Λιάκης, σύμβουλοι Παν. Μπελώνης, Δημ. Χειμάρας, Γερ. Γαλιατσότος, Παν. Άσπραπόπουλος, Άθαν. Μαρράτος, Ίωάν. Λάλας, Άν. Περιμενης και Θωμ. Κουτσοδημήτρης. Και ή Ένωσις πολυτέκνων Πειραιώς δέν ύστερει και εις τά άλλα καθήκοντά της. Ούτω χθές τήν εσπέραν προσκλήσει τού Προέδρου κ. Παντελάκη συνήλθε εις έκτακτον συνεδρίαν τό Διοικητικόν Συμβούλιον της Ένώσεως και ενέκρινε ψήφισμα διά τού οποίου εκφράζεται ή εύγνωμοσύνη τών πολυτέκνων Πειραιώς, πρός τό «Έλληνικόν Μέλλον» διά τούς αγώνας του. Έν τώ ψήφισματι γίνεται μνεία ότι ο Διευθυντής της εφημερίδος μας κ. Ν. Π. Ευστρατίου, υπήρξε πάντοτε ήλικός προστάτης της πολυτεχνικής τάξεως, καθ' όσον και ως Διευθυντής της εφημερίδος ή «Έλληνική» υπερημύνθη μετά εξαίρετικού ενδιαφέροντος υπέρ τών πολυτεχνικών δικαίων.

Εξ άλλου ή διοίκσις της Άνωτάτης Πανελληνικής Συνομοσπονδίας Πολυτέκνων κατά τήν χθεσινήν συνεδρίαν αύτης ασχολήθη επί τών γενικών ζητημάτων προκειμένον από της προσεχούς Δευτέρας νά επισκεφθί τούς αρμοδίους ύπουργούς. Κατά τήν χθεσινήν συνεδρίαν εγένετο λεπτομερειακή συζήτις επί τών κάτωθι θεμάτων:

1) Ή ιδιότης τών πολυτέκνων. 2) Βιβλιόριον πολυτέκνου. 3) Εκπαιδευτικά διευκολύνσεις. 4) Καθορισμός απόρων και μη. 5) Νοσοκομειακή και ιατρική περίθαλψις. 6) Εκπτώσεις φαρμάκων. 7) Στρατολογικόν. 8) Λαϊκή κατοικία. 9) Εκπτώσεις δικαστικών έξόδων. 10) Φορολογικά διευκολύνσεις. 11) Προστασία υπαλλήλων και πλεονεκτήματα υπέρ τών παιδιών τών πολυτέκνων, και 12) Συγκοινωνιακά διευκολύνσεις. Επί όλων τούτων τών αίτημάτων ή Διοίκσις της Συνομοσπονδίας καθ' όμοφωνον γνώμην έδωκε έντολήν εις τόν Γενικόν Πρόεδρον και τόν Γεν. Γραμματέα κ. κ. Δεστούνην και Μιλιαράν, όπως έν λευκώ χειρισθούν μετά τών οικείων ύπουργών, τά της εύνοϊκής επιλύσεως τών ως άνω αίτημάτων. Ακολουθώς ή Διοίκσις συνειργάσθη και επί οργανωτικού ζητήματος, έν συνδυασμώ πρός τήν έννικίην δράσιν, αλλά περί τού θέματος τούτου θά κάμωμεν λόγον εις άλλο σημειώμά μας.

Κ. ΜΑΥΡΕΤΗΣ

.. Ελλ. Λύλλ...

Α.Ο. 1/11/36

Είπ... Είναι ό άνθρωπος πού μέ νοιώθει.

— Και πώς σάς φαίνεται τό μέρος μας; Ήταν ή πρώτη ερώτησις της καλλιτέχνης στόν Βασιλείαδην.

— Πραγματικά γοητευτικό, είπεν ό Βασιλείαδης. Άλλως τε και ή συντροφιά σας είνε τόσο εύχάριστη, ώστε νά μετ'όλλην εύτην τήν τοποθεσία σέ ακόμη γοητευτικώτερη.

— Άπλάδ ή εύτυχώς ότι βρεθήκαμε έμείς οι τρεις, είπεν ή καλλιτέχνης, δείχνοντες τόν Βιζυηνό και τόν γιατρό, στήν πρώτη θέσι. Για ός όμως άκείνο τό πλήθος της δευτέρας θέσεως. Δέν σοφ φαίνεται φυσιοσωμίες νευρωσικών; Ίδές έκείνον τόν χονδρόν και καλοφορεμένον. Είνε μακάλης από τήν Πάτρα. Σκέπτεται διαρκώς, σάν νά τόν απασχολούν τά βερβεσέδια του. Δέν του μίλησα ποτέ, αλλά μουρρίζε βλέμμα περιφρόνησεως. Τον άξεστο! Μά γιά πέστε μου, δέν μάς λυπάσθε πού μάς έκλεισαν δίχως λόγο έδώ μέσα, δίπλα σέ μιά τέτοια αγέλη μίσους και έχθρας; Είδοποιήστε τόν άνδρα μου...

— Ναι, ναι. Και τόν πατέρα μου! Προσέθεσε παρεμβαίνων ή γιατρός.

Όλοι οι άλλοι άκουαν άφωνοι αύτήν τήν συνομιλία και είχαν άρχισί νά διερωτώνται άν έχουν νά πουν, μέ πραγματικά λογικούς άνδρες, όταν ή νέα έσυνέχισε.

— Κάθε μέρα μου άπαντούν ότι τόν είδοποιήσαν, ότι έρχεται και ότι επιτέλους γλυτώνω από αύτήν τήν κόλαση, άλλα μάταια περιμένα. Μά τι θέλουν και μέ κρατούν; Τι θέλουν από μένα;

— Κατά από μένα τί θέλουν; Παρανέδη πάλιν ή γιατρός.

— Μόνον έγώ ξερω τί θέλουν από μένα, είπεν ό Βιζυηνός. Ά, τό ήξερα πρό πολλού και γι' αυτό άγωνιζόμουν νά καταπολεμήσω όλες τις διαβολές και τις πανίδες πού μου έσπιναν. Ζητούσαν νά μη μου δώσουν τήν τακτική έδρα της Ίστορίας στο Πανεπιστήμιο. Αυτό δέν μ' έπέεραζε. Μά άπρ' τήν στιγμή πού έγραφα τήν «Φιλοσοφία παρά Πλωτίνω» και είδαν νά μεταφράζεται σ' όλες τις ξένες γλώσσες, από τότε μέ έβλεπαν σάν παρείσακτο της άθηναικής κινήσεως τών γραμμάτων...

Εστάθηκε λίγο σάν νά άναπνεύσθ, ένώ όλοι εκρέμοντο απ' τά χείλη του. Ήταν στιγμή τετραγώνης λογικής έκείνη τού ποιητού, στιγμή παραπόνου ένός μεγάλου άνθρώπου πού πραγματικά είχε δοκιμάσει τήν πίκρα της άχαριστίας. Και ό ποιητής έσυνέχισε:

ΑΥΡΙΟΝ: Ή συνέχεια.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΣΙΔΕΡΗ

Μαιευτική-Γυναικολογική
Καθησπερν 6, τηλ. 26-735

Δωμάτια πολυτελείας Α', Β' και Γ' θέσεως.

— Καὶ ὅμως ἔχω ὅλο τὸ θάρρος νὰ διακηρύξω, ὅτι πρῶτος ἐγὼ ἀνοίξα τὸν δρόμο τῆς νεοελληνικῆς λογογραφίας καὶ κατάρθωσα μὲ τὰ διηγήματά μου πού ἐδημοσίευσα στὴν «Ἑστία» νὰ δείξω κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Παγκαδὴν καὶ τοὺς ἄλλους, τί ἐστὶ διήγημα, τί ἐστὶ μελέτη καὶ ἀναγραφή τοῦ ἐθνικοῦ βίου καὶ τῶν ἐθνικῶν παραδόσεων ὑπὸ τύπον διηγήματος καὶ λογογραφίας. Ἀλλὰ τ' ἀφίνω ὅλα... Μὲ κατὰ δῶξαν μὲ λύσσα ὅχι ὅταν ἐγίνα ὑψηλὴ, ἀλλ' ὅταν ἀρχισα νὰ γίνωμαι πλούσιος, νὰ ἰδρῶμαι ἐταιρίες, νὰ ἔχω μεταλλεῖα καὶ ἐτοιμαζόμενοι νὰ παραγγεῖλω ἁμαξες πολυτελεῖς καὶ ἄρματα ἵπποδρομιῶν καὶ μέγα-ρα γιὰ νὰ τὰ χαρίσω ὅλα στὴν ἀγαπημένη μου!...

Ἡ ἀναλαμπὴ τῆς λογικῆς εἶχε σβύσει. Ἡ τρέλλα παρέσυρε τὴν ποιητὴν σὲ ἀσυναρτησίαις. Ἡ Μπεττίνα ἐβλεπε καὶ ἀκουγε μὲ φρίκη καὶ σπαραγμὸ τὴν παραφορά του.

— Μὲ πολεμοῦν, μὲ πολεμοῦν... ὦ λαί! Ἐκραύγ' ὦε τώρα ὁ Βιζυηνός.

— Μόλις συγκρατῶ τοὺς πολέμους! φωνάζει τώρα μὲ παράφορο καὶ ὁ νεαρὸς γιατρός.

Καὶ μὲ νευρικὸν βῆμα, μὲ ἄλλοι-ωμένη τὴν φυσιογνωμία του καὶ ὑψωμένη τὴν γροθιά, ἐπρεσβεύει πρὸς τὸν χαμπλὸν τοῖχο πρὸ ἐχώριζε τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ κήπου ἀπὸ τὸ προαύλιο τῆς δευτέρας θέσεως φωνάζων στοὺς ἄλλους ἐγκλεί-στους:

— Ἄνδρες! Ἐξέ-προσοχήν! Ἐφ' ὀπλου λόγχην καὶ τροχάδην κατὰ τετράδας! Ἀρχεται ἡ ἐπίθεσις. ὦ, κύριοι εἰς προσοχήν!

Ὁ Βασιλειάδης, ἡ Μπεττίνα καὶ ὁ Φέρμπος, παρακολουθοῦσαν ὠχροὶ καὶ τρέμοντες ἀπὸ τὴν συγκίνησι τὴν τραγικὴ ἐκείνη εἰκόνα τῆς ἀνθρωπίνης καταπτώσεως. Ἀντιθέτως ὁ Βιζυηνός καὶ ἡ καλλιτέχνις παρακολουθοῦσαν μὲ θαυμασμό τὸν φίλο τους στὴν ἐκρηγνὺ ἐκείνη τοῦ πολεμικοῦ του μένους.

Ἐνας νοσοκόμος ἐσπευσεν ἐν τῷ μεταξῷ καὶ μὲ μελίχιον τρόπο κατάρθωσε νὰ καθουχάσῃ τὸν γιατρὸ καὶ νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ στὴν συντροφιά του. Τὴν ἴδια στιγμή, ἀπὸ

τὸ μέρος τῆς δευτέρας θέσεως ἐφθάναν γλυκεῖς καὶ ἀπαλοὶ οἱ ἦχοι τῆς σερενάτας τοῦ Σοῦμπερτ ἀπὸ φλάουτο, πού ποιὸς ξέρει σὲ τίνος τρελλοῦ καλλιτέχνη τὰ χέρια βρισκόταν.

Ἡ νέα τῆς συντροφίδας τοῦ Βιζυηνοῦ καὶ τοῦ γιατροῦ, σὸ ἀκουσμα τῆς γλυκειᾶς μελωδίας ἐσπκώθηκε ἀπὸ τὸ σκαμνί της κι' ἐστάθηκε σὲ στάσι κατανυκτικῆς προσευχῆς.

— ὦ, πεθαίνω, εἶπε ὑστερ' ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα, σὸ ἀκουσμα αὐτῆς τῆς θείας μουσικῆς. Ἄς εἶχα ἐδῶ τὸ πιάνο μου νὰ ἐκτελέσω τὴν μεταγραφὴν τῆς ἀπὸ τὸν Λίστ. ὦ, πολὺ τὸ ἤθελα. Ἀκούστε, ἀκούστε αὐτὴν τὴν «ὀπτάδα». Ἀηδόνι ἐ;

Καὶ στραφεῖσα στὴν Μπεττίνα, προσέθεσε:

— Σεῖς θὰ παίζετε βέβαια πιάνο δεοποινίς. Δὲν τὸ ἐκτελεῖ λοιπὸν θαυμάσια;

Ἡ Μπεττίνα δὲν εὗρε τί ν' ἀπαντήσῃ. Ὁ Βιζυηνός ὅμως ἐσπευσε νὰ δώσῃ τὴν ἀπάντησι.

— Καὶ βέβαια. Ἡ δεοποινίς εἶνε πιανίστα. Ἡ καλλίτερη τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ ἀρχισε νὰ τραγουδᾷ τὴν πρώτην στροφὴν τῆς σερενάτας γε-ρατικῆς μὲ τὴν στριγγὴ ὑπόρρινον καὶ ἀποκρουστικὴ φωνὴν του:

«Laise flehen meine lieber durk die nacht Zu dir...»

Ὁ γιατρός, πού ὡς ἐκείνη τὴν στιγμή ἐμονολογοῦσε, ἐστράφη τότε πρὸς τὸν Βασιλειάδην.

— Κύριε συνάδελφε, τοῦ εἶπε, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σοῦ συστήσω τὸν ἑαυτό μου καὶ ὡς ἐφεδρὸν ἀνθυπο-λοχαγόν. ὦ, μοῦ ἀρέσουν τὰ στρατιωτικά. Ἄν δὲν ἦμουν γιατρός, θὰ προτιμοῦσα νὰ εἶμαι στρατηγός. Νὰ ἐφαρμόζω τὴν τακτικὴν τοῦ Μόλτκε μὲ μερικὲς προσθαφαιρέσεις. Τί λέγει αὐτός; «Σπάζε τὸ κέντρον τοῦ ἐχθροῦ μὲ ὅλην σου τὴν δύναμι καὶ μὴ χάνης τὴν ἐπαφὴ μὲ τὰς πτέρυγας σου». Ἐ, λοιπὸν, αὐτὸ, ἂν ἦμουν στρατηγός θὰ τὸ κατάρθωνα! Τί θὰ ἔκανα ὅμως μὲ τὴν πειθαρχία; Ἐδῶ θὰ τὰ ἐλάσπωνα! Πῶς νὰ συμβιδῶσῃ κανεὶς τὸ ἐνσυνείδητον καὶ ὑποσυνείδη-τον, ὅπως καὶ τὰ ἄλλα «ἐγὼ» εἰς μίαν φύσιν θερμόαιμον καὶ ἀλαζό-να; Ἄ, τὸ «ἐγὼ» τοῦ ρωμποῦ...

ΑΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεια.

ἔχουν ἀνέγκην.

νονταὶ τὴν 20ην Νοεμβρίου μὲ

ἔχουν ἀνέγκην.

αἰαν καὶ ἐπιβλητικὴν τελε-

ἔχουν ἀνέγκην.

τὴν ὁποίαν ἡ ἐθνικὴ Κυ-

ἔχουν ἀνέγκην.

ἰς θὰ ἀντιπροσωπευθῇ διὰ

ἔχουν ἀνέγκην.

ὑπουργοῦ τῆς Προνοίας. Ἀ-

ἔχουν ἀνέγκην.

πὸ τῆς 20ῆς Νοεμβρίου θὰ πραγ-

ματοποιηθῇ ὁ πόθος τοῦ Ἐθνικοῦ

4/11/36

ΑΘ.

Ελληνική Μελλή

4

ΤΟ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΕΝΟΣ ΑΓΝΟΥ ΕΡΩΤΟΣΜΠΕΤΤΙΝΑ
ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ

Ἀθηνὴ ἱστορία ὑπὸ Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

54^{ON}

Ἐνας πλατύς καὶ ἡχηρότατος νέ-
λως διέκοψε τὸν νεαρὸν «γιατρός».
Ἐγελούσε ὁ Βιζυηνός.

— Γιατί γελάτε; Διεμαρτυρήθη ὁ
γιατρός.

— Θὰ συνεχίσῃς ἀκόμη τὰ ἐνου-
νεϊδῆτα καὶ ὑποσυνεϊδῆτα ἐγὼ; Ἡ-
ρώπως ὁ Βιζυηνός.

Ὁ γιατρός ἐρώπησε. Ἐκμε-
σκεπτικός δυό - τρεῖς γύρους κι ἔ-
πειτα στάθηκε γιὰ νὰ ζαναρχήσῃ
μὲ σοβαρώτερο ὕφος, ἀπερρώ-
μενος στὸν Βιζυηνό:

— Κύριε ὑψηλότη τῆς φιλοσοφίας
τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ποιητὰ Βι-
ζυηνέ. Λυποῦμαι ὅτι μὲ ὅλην τὴν
εὐφυίαν καὶ πολυμάθειάν σας ἀ-
νεύσητε νὰ παραδεχθῆτε τὰς νεωτε-
ρας τῆς ψυχολογίας ἐρεῖνας, αἱ ὁ-
ποῖαι κατέστησαν πλέον μαθηματι-
καὶ ἀλήθειαι.

Μὲ τὴν παρατήρησιν ἐκείνη, ἄρχι-
σε μιὰ ἀτελείωτος ἐπιστημονικὴ συ-
ζητήσις μεταξὺ τοῦ Βιζυηνοῦ καὶ
τοῦ γιατροῦ, τὴν ὁποῖαν διέκοψε τέ-
λος ἡ ὥραία κόρη τῆς συντροφιάς
τῶν.

— Κύριε γιατρέ καὶ κύριε ποιητὰ
εἶπε, μετριοφύετε μὲ τὶς ἀνατομίας
καὶ τὶς μελέτες σας. Τὸ καλλίτερον
ψυχιατρεῖο εἶναι ἡ ποίησις, ὁ ρεμ-
βασμός, ὁ ἔρως. Μόνον αὐτὰ γλυ-
καίνουν τὸ σῶμα, σταλάζουν δρο-
σιὰ στὴν καρδιά καὶ κάνουν ὑποφερ-
τὸν τὸν βίον.

Καὶ ἀπευθυνομένη τώρα στὸν Βα-
σιλειάδην ποῦ μὲ τὴν Μπεττίνα καὶ
τὸν Φέρμπο παρακολουθοῦσαν ὁ-
λὴν αὐτὴν τὴν συζήτησιν δίκως νὰ
εἰποῦν λέξι, προσέθεσε:

— Κύριε, ἐγὼ θυμῶμαι μιὰ στρο-
φὴ, γιὰ τὴν ὁποῖαν ὠρισμένως ἐνδι-
αφέρεσθε.

Καὶ ἤρχισε νὰ τραγουδᾷ:

«Σὰν ἔβην τὸ βράδυ τ' ἀστέρι τῶχρο,
θυμῶμαι Νινέτα! ἐγὼ καρτερῶ
τὴ δόλια σκιά σου στὸ δρόμο νὰ βγῇ,
νὰ φύγουμε, πρὶν μᾶς εὕρῃ ἡ αὐγή...»

— Εἶναι πολὺ ὥραία αὐτὴ ἡ Βαρ-
καρόλα τοῦ Μέντελσον, εἶπε ἀφοῦ
τελείωσε τὸ τραγουδί της ἡ νεαρὰ
κόρη καὶ δὲν ἔχασε τίποτε μὲ τὴν
ὥραία μετάφρασί της ἀπὸ τὸν Βιζυ-
ηνό. Ὁ, ὅταν σὰς συνέστησεν ὁ κ.
Βιζυηνός πρὸς ἐμὲ ἐθυμῆθηκα ἀ-
μέσως τὸ ὄνομά σας καθὼς καὶ τὸ

ὅτι εἶσθε ὁ βιογράφος του.

— Βιογράφος μου; Διέκοψεν ὁ Βι-
ζυηνός. Ἐγραφε πραγματικὰ γιὰ
μένα ὥραιες ἀνοησίες ὁ Βασιλειά-
δης μὲ τὴν διαφορά μόνον πῶς εἴ-
ναι καλογραμμένες. Νάντως εἶνε
ἀνοησίες!...

— Εἶσθε καὶ σὶ δύο ἀκατάλληλοι
κριταὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, παρε-
τήρησεν ἡ καλλιτέχνις. Εἶμαι ὁμως
περίεργη κύριε Βιζυηνέ νὰ μάθω
πῶς ὁ κύριος Βασιλειάδης ἔμαθε
τοὺς παιδικούς σας ἔρωτας;

Ὁ Βιζυηνός, πρὶν ἀπαντήσῃ στὴν
ἐρώτησιν, ἐστράφη πρὸς τὸν «για-
τρός».

— Κύριε ἱατρέ, εἶπεν, θ' ἀσχο-
ληθῶμε ὅπως βλέπετε μὲ τὸν ἔ-
ρωτα.

«Δὲν σὰς ἀκολουθῶ σ' αὐτὸ τὸ
θεῖμα, εἶπεν ὁ γιατρός καὶ φεύγω».

— Γιατί; Ρώτησε ὁ Βιζυηνός. Ποιὰ
«ἐγὼ» σας δυσαρρεστεῖται μὲ τὸν ἔ-
ρωτα; Τὸ ἐνσυνεϊδῆτον, τὸ ὑποσυ-
νεϊδῆτον ἢ κάτι ἄλλο; Καὶ γιατί δὲν
ἀναπτύσσετε περισσότερο τὸ «ἐγὼ»
τοῦ ἔρωτος πρὸς μειώσιν τοῦ «ἐ-
γὼ» τῆς σκληροκαρδίας;

Ὁ γιατρός ἐπροτίμησε νὰ φύγῃ,
ἀντὶ νὰ δώσῃ ὁποιαδήποτε ἀπάντη-
σιν.

— Στενοκέφαλος ἐπιστήμων! εἶ-
πεν ἡ καλλιτέχνις, παρακολουθών-
τας τὸν μὲ τὸ βλέμμα της ν' ἀπο-
μακρύνεται.

Καὶ ἀπνυθύνθη πάλιν στὸν Βασι-
λειάδην γιὰ νὰ ρωτήσῃ:

— Λοιπὸν σὸ προκείμενον: Μπο-
ρῶ νὰ μάθω ἀπὸ σὰς ποῦ ἐγράψατε
τὴν βιογραφίαν του, ἂν ὁ φίλος
μας εἶχεν ἔρωτα;

Ὁ ποιητὴς ἀκούσε μ' ἓνα χαμό-
γελο στὰ χεῖλη τὴν ἐρώτησιν καὶ θέ-
λοντας νὰ μὴν ἀπαντήσῃ αὐτὸς ἐ-
στρεψε τὸ πρόσωπό του πρὸς τοὺς
τρεῖς φίλους του. Τὰ βλέμματά των
διδασταυρώθησαν μὲ τὰ βλέμματα
τῆς Μπεττίνας. Αὐτὴν πραγματικὰ
ἤθελε νὰ κυττάξῃ; Ἦταν τὸ βλέμ-
μα τοῦ ἢ ἀπάντησις στὴν ἐρώτησιν
τῆς τρελλῆς καλλιτέχνιδος; Ποιὸς
ξέρει! Ὅμως ἡ Μπεττίνα ἔτσι τὸ
πῆρε κι' ἐδιάβασε σ' ἐκεῖνο τὸ
βλέμμα τοῦ τὴν ἀπάντησιν: «ἂν εἴ-
χα ἔρωτα; Ἀλλὰ τότε ποιὸς μ' ἐ-
στειλε σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν κόλασιν;
Ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὸν ἔρωτα;...»

ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.

Ἡ Μπεττίνα ἀσυναισθήτως ἐκινήθηκε γιὰ νὰ πλησιάσῃ περισσότερο τὸν ποιητὴ, μὰ ἐκεῖνος σὰν φοβισμένος, ἐπλησίασε περισσότερο στὸν Βασιλειάδη, ποὺ ἐκείνη τὴν στιγμή ἀπαντοῦσε στὴν ἐρώτησι τῆς τρελλῆς καλλιτέχνης:

— Κυρία, εἶνε ἀλήθεια ὅτι τὸ ἄκουσα ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον, ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν τὸ ἄκουγα, θὰ τὸ ἐμάντευα ἀπὸ τὰ τριγούδια του. Ἄλλως τε γιὰ τοὺς ποιητὰς μιὰ Λάουρα ἢ μιὰ Βεατρίκη θὰ ὑπάρχῃ πάντοτε, γιὰ νὰ θερμαίνῃ τὴν ψυχὴ κανενὸς Πετράρχῃ ἢ κανενὸς Δάντη.

— Καὶ αὐτὸν λοιπὸν τὸν ἐρωτα, εἶπεν ἡ ὡραία τρελλὴ καλλιτέχνης, ἐξακολουθεῖ νὰ ψάλλῃ ἀκόμη καὶ σήμερον; Αὐτὸν, τὸν ἐρωτα — προδότην;

Στὸ ἄκουσμα ἐκείνου τοῦ χαρακτηρισμοῦ τοῦ «προδότη» ἐρωτα, ἔστω καὶ ἀπ' τὰ χεῖλη μιᾶς τρελλῆς, ἡ Μπεττίνα ἐκλονίσθηκε σὰν νὰ τὴν κτύπησε μαχαίρι.

— Ἄ... Ὁχι!... ἠμπόρεσε νὰ ψιθυρίσῃ, κι' ἐπέσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Βασιλειάδη ποὺ ἐγκαίρως τὴν εἶχε πλησιάσει, ἐνῶ νέοι λυγμοὶ τὴν ἔκαναν νὰ συγκλονίζεται ὁλόκληρη.

Ὅμως καὶ ὁ Βιζυηνὸς στὸ ἄκουσμα τοῦ χαρακτηρισμοῦ ἐκείνου ἄλλαξε ὄψι καὶ κατάστασι. Κῦμα αἵματος ἀνέβηκε, στὸ πρόσωπό του καὶ τὸ ἔκαμε καταπόρφυρο ἕνας ἀπότομος δὲ νευρικός κλονισμὸς διέτρεξε τὴν φυσιογνωμίαν αὐτοῦ. Ὑστερα, ἀναλύθηκε κι' αὐτὸς ξαφνικὰ σὲ λυγμοὺς καὶ δάκρυα. Ἐκλαιγε ἀρκετὴ ὥρα σὰν παιδί στα χέρια τοῦ φέρμου ποὺ εἶχε σπεύσει κοντά του, ὡς ποὺ κάποια στιγμὴ, ἐ-

σέκωσε τὸ πρόσωπό του κι' ἐνῶ τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀκόμη ἀπ' τὰ μάτια του, ἐκύτταξε τὴν Μπεττίνα ἀπαγγέλλοντας:

Μοῦ πέταξες ἀπ' τὰ κλαδιά
κι' ἀλλάζεις τὴν φωνά σου.
Στείλε μου πίσω τὴν καρδιά,
σοῦ στέλλω τὰ φιλιὰ σου.

Ἡ πέτρα ποὺ κατακυλᾷ

... ..

Δὲν ἀκούσθηκαν οἱ παρακάτω στίχοι. Οἱ λυγμοὶ τοὺς ἐσκέπασαν, ἀλλ' αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀπαγγέλλῃ, ὡς ποὺ οἱ λυγμοὶ ὑπεχώρησαν, γιὰ νὰ ἀκουσθῇ καθαρά πάλι τὸ τελευταῖο τετράστιχο:

«Ὅπου σταθῇς κι' ὅπου κι' ἂν πᾶς,
θὰ θυμηθῇς ἐμένα.
Ὅποια καρδιά κι' ἂν ἀγαπᾷς
δὲν θὲ νὰ βρῇς ἐμένα...»

— Θθάνει... Θθάνει!... Ἀκούστηκε μέσα ἀπὸ λυγμοὺς καὶ σὰν φωνὴ ἀπὸ τάφο ἢ φωνὴ τῆς σπαρασσομένης ἀπὸ τὸν πόνο Μπεττίνας.

Ὁ, ἦταν πραγματικὰ μεγάλο καὶ πραγματικὰ δυσβάσταχτο τὸ μαρτύριο γιὰ τὴν ἀθῶα μικροῦλα, ποὺ ἡ μοῖρα εἶχε διαλέξει γιὰ νὰ τὴν φορτώσῃ μὲ τὸν ρόλο τῆς πρώτης ἡρωίδος μιᾶς τόσο σπαρακτικῆς τραγωδίας. Σὰν πυρωμένο σίδερο ἀγγίζαν στὴν ψυχὴ τῆς τὰ λόγια τοῦ ἀτυχοῦ ποιητοῦ, σὰν φρικτὴ κατάρρα ἐφθάναν ὡς τὴν ἀκοή τῆς οἱ τελευταῖοι τοῦ στίχοι:

«Ὅπου σταθῇς, κι' ὅπου κι' ἂν πᾶς
θὰ θυμηθῇς ἐμένα...»

... ..

— Λοιπὸν τὴν ἀγαπᾷς ἀκόμη, ἐπενέβη ἡ τρελλὴ καλλιτέχνης. Τὴν ἀγαπᾷς κι' ὅμως τὴν καταρριέσαι;
ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.

6/11/36
ΒΙΣΥΗΝΟΣ, Γ.
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΕΣΟΝ ΑΘ.

4

ΤΟ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΕΝΟΣ ΑΓΝΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ

Ἀληθινὴ ἱστορία ὑπὸ Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

56^{ON}

— Ἄν τὴν ἀγαπῶ; ἀποκρίθηκε μὲ παραφορὰ ὁ ποιητής, ποὺ δὲν φαίνονταν πιά νὰ προσέχει τὴν Μπεττίνα. Ἄν τὴν ἀγαπῶ; Μὲ ρωτᾷς σήμερα ἂν τὴν ἀγαπῶ; Ἀλλὰ τί ἐνδιαφέρει πιά ἓνα νεκρὸν, ἂν ὁ ἥλιος θὰ ἀνατελεῖ ἢ ὄχι; Τί ἐνδιαφέρει τὸν ναυαγὸν, ἂν θὰ πιάσει αὐριο ἢ τρικυμία καὶ θὰ γαληνέψῃ ἡ θάλασσα;...

Τὸ φῶς ποὺ εἶχε φωτίσει γιὰ λίγο τὴν συσκοτισμένη διάνοια τοῦ ποιητοῦ, φαίνονταν ὅτι ἐθύωσε μ' αὐτὲς τίς λέξεις, μ' αὐτὴν, τὴν πραγματικὰ τραγικὴν εἰκόνα, καὶ ὁ ποιητὴς συνέχισε πιά μὲ ἀσυνάρτητες:

— Ὁ, ἀφίστε με, παρακαλῶ!... Μοῦ κλεψάν τὰ μέγαρα, τὰ πλοῦτη, τοὺς βαθμούς μου. Μὲ ἐγελαιοποίησαν ὅσο μπόρεσαν καὶ μ' ἐρρίζαν οἱ ἀνηλεεῖς ἐδῶ μέσα γιὰ νὰ χάσω τὸ γλυκύτερο φῶς τῆς ψυχῆς καὶ τῶν ματιῶν μου. Εἰμαι πλεόν πτώμα. Τὸ προαισθάνθηκα ἀπὸ καιρὸ... ἀπὸ πολὺν καιρὸ, σὺν προφῆτης καὶ τὸ εἶπα μὲ τὸ «ὄνειρό» μου. Τὸ θυμάσαι, Βασιλειάδην, τὸ «ὄνειρό»; Ὁ, σεῖς, κυρία — καὶ ἐστράφη τώρα πάλι πρὸς τὴν τρελλὴν καλλιτέχνηδα — τὸ ἔχετε ἀποστήσει. Ἀπαγγεῖλατέ το, νὰ ἐλαφρύνετε τὴν ψυχὴ μου. Σὰς παρακαλῶ... τὸ θέλω...

Βαθεῖα σιγὴ διαδέχθηκε τὰ λόγια ἐκεῖνα τοῦ Βιζυηνοῦ καὶ ἀμέσως ἐπεῖτα ἀκούστηκε γλυκεῖα, χρωματισμένη μ' ἓνα βαθύ πόνον, ἡ φωνὴ τῆς τρελλῆς καλλιτέχνιδος, ποὺ ἄρχισε νὰ ἀπαγγέλλῃ τὸ πραγματικὰ προφητικὸ «ὄνειρό» τοῦ Βιζυηνοῦ:

«Ἐφές εἶδα στὸν ὕπνο μου
ἓνα βαθύ ποτάμι,
— Θεὸς νὰ μὴν τὸ κάμῃ
νὰ γίνῃ ἀληθινό;
Στὴν ὄχθη τὸν στεκότανε
γνωστό μου παλληκάρι,
χλωμό σὺν τὸ φεγγάρι,
σὰ νύχτα σιγανό.

Ἀγέρας τὸ παράσπρωχνε
μὲ δύναμι μεγάλῃ,
σὺν νάθε νὰ τὸ βγάλῃ
ἀπ' τῆς ζωῆς τῆ μέσῃ.
Καὶ τὸ νερό, π' ἀκόρταγα
τὰ πόδια του φιλοῦσε
θαρρεῖς τὸ προσκαλοῦσε
στ' ἀγκάλια του νὰ πέσῃ.

— Δὲν εἶν' ἀγέρας, σκέφθηκα,
καὶ σένα ποὺ σὲ δέρνει,
ἡ ἀπελπισία σὲ παίρνει

καὶ ἡ ἀπονία τοῦ κόσμου.
Κι' ἐκύθηκ' ἀπ' τὸν θάνατο
τὸν δυστυχὸ ν' ἀρπάξω...
Ὅμιε, πρὶν ἢ προσβάξω,
ἐκάθηκ' ἀπ' ἐμπρὸς μου!

Στὰ ρέματα παράσκυφα,
νὰ τὸν εὐρὺ γυρεύω,
στὰ ρέματα' ἀγναντεύω
τὸ λειψανό μ' ἄχνό!...
Ἐφές εἶδα στὸν ὕπνο μου
ἓνα βαθύ ποτάμι.
— Θεὸς νὰ μὴν τὸ κάμῃ
νὰ γίν' ἀληθινό!

Ἐκλαίγει πιά ἡ καλλιτέχνης ὅταν τελειώσῃ τὴν ἀπαγγελίαν. Καὶ ἔκλαιγαν μὲς τῆς ὄχθῃς οἱ ἀκούσαν. Μόνον ὁ Βιζυηνὸς εἶχε μείνει σὺν ἀποληθωμένῳ καὶ ἐπανελάθε μ' ἓνα μορφοῦσμο τραγικῆς εἰρωνείας τοὺς δύο τελευταίους στίχους τοῦ:

— Θεὸς νὰ μὴν τὸ κάμῃ
Νὰ γίν' ἀληθινό!...

Δυνατὸν χτύποι κουδουνιοῦ ἔδωκαν τέρμα στὴν τραγικὴ ἐκείνη ἀγωνία τοῦ πόνου. Μὲ τοὺς χτύπους τοῦ κουδουνιοῦ, θόρυβος καὶ θαλαυγμός ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ διήλανό μέρος τῶν τροφίμων τῆς δευτέρας θέσεως, ποὺ σὺν κυνηγημένοι ἀπὸ κάποια ἀόρατη δύναμη ἄρχισαν νὰ τρέχουν πρὸς τὰ οἰκήματά των.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἓνας νοσοκόμος ἐφθασε στὴν συντροφίαν καὶ μὲ εὐγένεια ἐδήλωσεν ὅτι ἡ ἐπίσκεψις εἶχε τελειώσει.

Ὁ «γιατρός» διεμαρτυρήθη πρῶτος.

— Ἐκτύπησε ἐνωρίς τὸ κουδούνι, ἐφώνασε. Δὲν τὸ δεχόμεθα. Δὲν τὸ υποφέρομεν!

Καὶ ἔτρεξε στὸν τοῖχο ποὺ ἐχώριζε τὸν κῆπο τῆς δευτέρας θέσεως, φωνάζων:

— Κύριοι, εἰς γραμμὴν! Κατὰ τετράδας εἰσελθετε. Σὰς καλεῖ ὁ ἑφεδρος ἀνθυπολοχαγὸς καὶ ἱατρός σας!

— Πάμε, εἶπε σιγανὰ στὴν Μπεττίνα ὁ Βασιλειάδης.

Ἡ «καλλιτέχνης» ἐμάζευνεν ἐν τῷ μεταξύ τὰ καλλιτεχνικά της ἐργαλεῖα.

Ἡ Μπεττίνα, ὑποβασταζομένη ἀπὸ τὸν Βασιλειάδην, ἐπλησίασε τὸν Βιζυηνό, τείνοντας τὸ χέρι γιὰ ἀποχαιρετισμό. Τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀδιάκοπα ἀπὸ τὰ μάτια τῆς, μ' ὀλυν τὴν προσπάθεια ποὺ κατέβαλε γιὰ νὰ τὰ συγκρατήσῃ.

ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.

Ἀληθινὴ ἱστορία ὑπὸ
Σ. Ἀκροπολίτη ==

57^{ON}

Ὁ Βιζυηνὸς ἔκαμε καὶ αὐτὸς δύο βήματα πρὸς τὴν Μπεττίνα. Ἐπῆρε τὸ χέρι τῆς μέσ' στὰ δικά του. Τὸ χάιδεψε, τὸ ἔφερε στὰ χεῖλη του... Μία στιγμὴ, τὸ παγερὸ καὶ ἀνέκφραστο τώρα πρόσωπό του, ἐπῆρε τὴν ἔκφρασι μίας φευγαλέας χαρᾶς. Μία στιγμὴ μόνον...

Ἐστράφη ἐπεῖτα στὸν Βασιλειάδην.

— Θὰ μ' ἀφήσῃς ἐδῶ; τὸν ρώτησε.

— Εἶνε ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, παρενέβη ὁ νοσοκόμος. Σὲ λιγάκι θὰ ἐρθοῦν πάλι.

— Σὲ μισὴ ὥρα, ἐπεβεβαίωσε ὁ Βασιλειάδης.

Ὁ Βιζυηνὸς ἐκίνησε περίλυπα τὸ κεφάλι λέγοντας:

— Τὰ ξέρω αὐτά... Δὲν φανταζόμουν ὅμως πῶς θὰ μ' ἐγκαταλείψῃς καὶ ἐσὺ. Μὰ δὲν ἔχεις οἶκτο λοιπόν; Ὅς πότε θὰ μὲ τυραννοῦν οἱ ἐχθροί μου;

Ἀρχισε πάλι νὰ παραφέρεται ὁ ποιητὴς καὶ ἐκρεῖσάθηκε ἀρκετὴ ὥρα καὶ πολὺς κόπος γιὰ νὰ τὸν καμάρουν πάλι καὶ νὰ τὸν πείσουν ὅτι θὰ ξαναγύριζαν, γιὰ νὰ τοῦς ἀφήσῃ νὰ φύγουν.

— Ἄς εἶνε καὶ ἐτοί! εἶπεν ἐπὶ τέλους.

Καὶ δίχως νὰ προσθέσῃ οὔτε μιά λέξι ἄλλη, ὁ ποιητὴς ἀπομακρύνθηκε μὲ τόσο γρήγορο δῆμα, ὥστε μόλις κατῶρθυνε νὰ τὸν παρακολουθῇ ὁ νοσοκόμος του.

Ἀργά, ἀμίλητοι, μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια, σὺν νὰ γύριζαν ἀπὸ τὴν κληδεία τοῦ πιδ ἀγαπημένου τους ἀνθρώπου, διέσχισαν τὸν κῆπο καὶ ἐφθασαν στὴν ἐξώπορτα ὁ Βασιλειάδης, ὁ Φέρμος καὶ ἡ Μπεττίνα.

Κάποια στιγμὴ, ὁ Βασιλειάδης θυμήθηκε τὸ χειρόγραφο ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ ποιητὴς. Τὸ πῆρε ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ ξεχάστηκε στὴν ἀνάγνωσί του. Ἡ Μπεττίνα καὶ ὁ Φέρμος οὔτε καν τὸν πρόσεξαν, ὡς ὅτου τὸν ἀκουσαν νὰ μονολογῇ:

— Τὸν δυστυχὴ! Πόσο ὡμορφα γράφει ἀκόμη...

— Εἶναι οἱ στίχοι ποὺ σοῦ ἔδωσε; Τὸν ρώτησε ὁ Φέρμος.

— Ναί. Ἐνα πραγματικὸ ἀριστοῦργημα.

Ἡ Μπεττίνα δὲν ρώτησε τίποτε. Ἐγύρισε ἴσων καὶ ἐκτύπησε τὸν Βασιλειάδην. Ὅλα ἄκείνος ἐμάντεψε τὴν παράκλησί της. Καὶ τὸ ξαναδιάβασε ἡ γραφίζοντας ὅσο μποροῦσε καλλίτερα τοὺς στίχους τοῦ τρελλοῦ ποιητοῦ:

Πάγει στὴ βρύσι
τ' ἀργὰ ἢ βλακοῦλα,
γιὰ νὰ γεμίσῃ
γλυκεῖα ξανθοῦλα
κρατεῖ στὰ χέρι
μικρὸ σταμνί,
πρῶτ' ὅστερ' αὐτὴ
ὡσάν αὐτὰ ἀγνή.
Στενάζει ἐκεῖνος
— φωτιά ἡ παρθένα —
τὸ μάτι σὺν κῆνος
κρατεῖ στὰ κομένα,
βολὴ ἡ ματιά τῆς
ἡ κόρη σκυφτὴ
— κτυπᾷ ἡ καρδιά της —
τὸν ὄρκο κρατεῖ.

— Πάντα τραγουδιστὴς τῆς ἀγάπης! Εἶπε μὲ θαυμασμό καὶ πόνον ὁ Φέρμος, ἐνῶ ὁ Βασιλειάδης ἐδίπλωνε τὸ χειρόγραφο.

— Τῆς ἀγάπης! Εἶπε σιγανὰ ἡ Μπεττίνα. Τῆς ἀγάπης... Τώρα τὴν γνώρισα καὶ ἐγὼ!...

ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΕΣΟΝ ΑΘ. 899x 1936

ΘΗΝΑΙ, Ε

58ον 9947

Τὰ μάτια της ἐγέμισαν πάλι με δάκρυα. Καὶ τὸ παράπονο ἐφθασε στὰ χεῖλη της:

— Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε ἡ ἀγάπη ;
"Αμοιρὴ μικρούλα !... Αὐτὴ ἦταν πραγματικά ἡ ἀγάπη γι' αὐτήν, ἡ πρώτη καὶ τελευταία. Ἀγάπη, ποὺ τὴν ἔφερε σ' ἓνα δραματικό σφιχταγκάλισμα μετὸν θάνατο.....

Ἀγάπη !.....

Κάπου ἄλλου, τὶς ἴδιες ὥρες, σ' ἓνα ξενοδοχεῖο τῶν Ἀθηνῶν μιά κυρία ποὺ μόλις εἶχε φθάσει ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι, ἐφυλλομετροῦσε μέσα στὸ σαλόνι τὰ περιοδικὰ τῶν Ἀθηνῶν. Ἀλλὰ ἦσαν τῆς ἡμέρας, ἄλλα παλαιότερα. Σ' ἐν' ἀπ' αὐτὰ ἐστάθηκε πιὸ πολὺ. Μιά φωτογραφία, ἓνας τίτλος, μιά περιγραφή.... Βυθίζεται στὴν ἀνάγνωσι. Κι' ὅταν προχωρεῖ τὰ μάτια δουρκώνουν. Κι' ὅταν τελειώνει, τὰ δάκρυα κυλᾶνε ἀπὸ τὰ μάτια ἐπάνω στὴ σελίδα τοῦ περιοδικοῦ. Ἐνὰ μαντηλάκι δγαίνει διαστικὰ ἀπὸ τὴν τσέπη καὶ τὰ σκουπίζει. Ἐπειτα ἡ ἀγνώστη κυρία ἀποτραβιέται σὲ μιά γωνιά τοῦ σαλονιοῦ, καθέεται στὴν πολυθρόνα, ἀπομονώνεται καὶ βυθίζεται σὲ σκέψεις.

Ἀγάπη !....

Κάποτε πολλὰ χρόνια πρὶν, εἰκοσιοχτὼ χρόνια, πρὶν, ἦταν κι' αὐτὴ ἓνα κοριτσόπουλο δεκαοχτὼ χρόνων. Ὀλόχρυσά μαλλιά καὶ κατὰ μαυρά μάτια κι' ὅλα τὰ ἄλλα χαρίσματα μιᾶς πραγματικῆς ὡμορφίᾳς ἐπλαισιώναν τὰ ἄφθονα δῶρα τῆς νεότητος. Ναί... νάι, θυμᾶται, τώρα. Τὴν ἱερατικὴ σχολὴ ἀπέναντι ἀπὸ τὸ σπίτι της στὴν Κύπρο... Τὸν τολμηρὸ ρασσοφορεμένο νέο ποὺ τὴν ἔκανε νὰ αἰσθανθῇ τοὺς πρώτους παλμοὺς τῆς ἀγάπης... Τὸ ἀλυσμόνητο βράδυ ποὺ τὸν εἶδε νὰ διασκελίζει τὸ παράθυρο τοῦ κελλιοῦ του καὶ νὰ γλυατρήῃ σ' ἓνα σχοινὶ γιὰ νὰ βγῇ στὸ δρόμο καὶ νὰ τρέξῃ κοντὰ της, γιὰ νὰ τὴν βεβαιώσῃ πὼς ἦταν ἡ πρώτη τοῦ ἀγάπη. Τὸ διάδημα τὴν ἄλλη μέρα τοῦ Μητροπολίτη στοὺς γονεῖς της. Τὸ ξεσθήκωμά της καὶ τὴν μεταφορὰ της ἀπὸ τότε στὴν Κωνσταντινούπολι κοντὰ σὲ μιά θεῖα της, ὅπου μεγάλωσε, ὅπου λησμόνησε τὴν πρώτην ἐκείνη ἐρωτικὴ περιπέτεια, καὶ ὅπου παντρεύτηκε. Ὁ, δὲν ἔχει ἀμφιβολία. Ὁ τολμηρὸς ρασσοφορεμέ-

νος νέος τῆς πρώτης ἀγ. της της, ἦταν αὐτός, ὁ Βιζυηνός, ὁ τρελλὸς ποιητής, ποὺ λίγο πρὶν ἐδιάβαζε στὸ περιοδικὸ τὸ δρᾶμα του...

Λίγο μετὰ τὸ μεσημέρι, ἐζήτησε ἓνα ἀμάξι. Ἐπέρασε ἀπὸ ἓναν ἀνθοπώλη, ἐπῆρε ἄφθονα λουλούδια στὴν ἀγκαλιά της καὶ ἔδωσε στὸν ἀμαξᾶ τὴν διεύθυνσι:

— Στὸ Δρομοκαίτειο...

Ἡ βαρεῖα σιδερένια πόρτα τοῦ νεκροταφείου τῶν ζωντανῶν ἀνοίξε πάλι καὶ ὁ θυρωρὸς παρουσιάσθηκε.

— Αὐτὰ γιὰ τὸν ποιητὴ Βιζυηνό, εἶπεν ἡ κυρία, δίνοντας στὸν θυρωρὸ τὰ ἄνθη μ' ἓνα γράμμα της.

Καὶ ἐφυγε.

Λίγο ἐπειτα, ὁ Βιζυηνὸς κρατῶντας στὴν ἀγκαλιά του τὰ ἄνθη τῆς εὐγενικῆς κυρίας, ἐδιάβαζε τὸ γράμμα της.

«Ἀγαπημένε μου ποιητή,

Δέξου λίγα ἄνθη ἀπ' τὴν «Ξανθοῦλα» σου ποὺ αἰσθάνθηκε κοντὰ σου τοὺς πρώτους παλμοὺς τῆς ἀγάπης κατὼ στὴν Κύπρο. Τὴν θυμᾶσαι; Θὰ τὴν θυμηθῇς τώρα; Ἐπέρασαν τόσα χρόνια! Καὶ ἡ «Ξανθοῦλα» σου ἐγέρασε. Ὅμως φυλάει πάντα στοργικὰ τὴν ἀνάμνησίν σου καὶ μέσα ἀπ' τὴν καρδιά της σοῦ στέλνει τὶς θερμότερες εὐχὲς γιὰ τὴν ὑγείᾳ σου».

Ἐδιάβασε καὶ ξαναδιάβασε αὐτὸ τὸ γράμμα ὁ ποιητής. Ναί, τὴν θυμῶταν τώρα. Ναί, σὰν χθὲς εἶναι, ποὺ τὴν ἐπαιρναν ἓνα βραδάκι ἀπὸ τὸ σπίτι οἱ γονεῖς της καὶ τ' ἀδέρφια της κι' ἐξενητευόντο γιὰ νὰ λησμονηθῇ τὸ ἐρωτικὸ τους «σκάνδαλο», ἐνῶ αὐτὸς ὑποχρεωνόταν γιὰ τιμωρία νὰ τρώῃ σαράντα ἡμέρες ξερὸ ψωμί καὶ νὰ διαβάζῃ τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα τὸ «μέγα ἀπόδειπνον» μετὰ ἐκατὸν πενήντα γονυκλισίαις κάθε βράδυ!

Ἀπλῶς τὰ ἄνθη στὸν πάγκο ποὺ καθόταν, κι' αὐτὸς ὀρθίος τώρα τὰ κύτταζε, προσεκτικὰ, ἐρευνητικὰ σὰν νὰ τὰ ρωτοῦσε κάτι, σὰν νὰ περίμενε μιά ἀπάντησιν ποὺ ὅμως δὲν τὴν ἐπαιρνε. Ἐπειτα, ἐκάθισε ξαφνικὰ ἀπέναντί τους κατὼ στὸ χῶμα, ἔδγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του χαρτί καὶ μολύβι κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ...

ΑΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεια.

11/11/36

"Ελληνική Μελή" Αθ.

4

ΤΟ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΕΝΟΣ ΑΓΝΟΥ ΕΡΩΤΟΣ**ΜΠΕΤΤΙΝΑ
ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ**

"Αληθινή Ιστορία υπό Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

59^{ΟΝ}

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἡ ὡραία κυρία
ἐπαίρνε στὸ ξενοδοχεῖο τῆς λίγα
ἀνθ' κι' ἓνα γράμμα. Τὰ ἀνθ', ἦ-
σαν τὰ ἴδια πού εἶχε στείλει αὐτὴ
στὸν Βιζυηνό! Τὸ γράμμα, δὲν ἦ-
ταν γράμμα. Ἦταν ἓνα τραγούδι
τοῦ γι' ἀπάντησι, ἓνα τραγούδι πού
θὰ μπορούσε νὰ χαρακτηριθεῖ ὡς
"κύκνειον" τοῦ ἀτυχοῦ ποιητοῦ.

Τῇ Κυρία * * *

Δυὸ λόγια φίλη ἀδελφὴ
διὰ τὴν πρότασί σου:
Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν γραφὴν
τὸ ὄμορφο - πὰρ' το πῶς!

Γιὰ τὸν σκοπὸ πού ἐννοεῖς,
εἶναι πολὺ μεγάλο:
Κρίμα στὴν ἀκρὴ τῆς ζωῆς
τόσ' ἀρχοντιά νὰ βάλω!

Πέρασ' ἡ βρῦς' ἡ καθ' ἑαυτὴν
τὸ ρεῦμα' ἀπεξήρανε.
Μεῖναν οἱ βράχοι καὶ ἡ θάλασσα,
δὲν τοὺς παρὰ τὴν ἀνθ'!

Ἀφοῦ ὡς τώρα, μὴ στιγμὴ
δὲν καρτερῶς ἀκόμα,
νὰ βάλω τὸ ἀνθος νὰ κοσμήῃ
τοῦ τάφου μου τὸ κῶμα;

Θέ νὰ τὸ βροῦν ἓνα πουρνὸ
νὰ πούνε "τὸν καυμένο!"
Τὸν θανατώνουν ζωντανό,
τὸν κλαῖν ἀποθαμμένο!"

Εἶχαν μιλήσει λοιπὸν τὰ λουλού-
δια πού ὀπλῶσε ὁ ποιητὴς μπροστά
τοῦ ὅταν ἔγραφε τοὺς στίχους του.
Εἶχαν μιλήσει, κι' ἀντὶ γιὰ τὴν στορ-
γὴ καὶ τὸν πόνο τῆς μακρινῆς νεα-
ρικῆς του ἀγάπης πού πραγματικά
τοῦ ἔφερναν, ἔδωσαν στὴν ἀρρω-
στη σκέψι τοῦ τὴν ἐντύπωσι πῶς ἡ
ἀγάπη ἐκεῖνη ξαναγύριζε, πῶς ἡ
"Ξανθοῦλα" τοῦ παλικοῦ καιροῦ πού
εἶχε ζελλογιασθῇ ἀπ' τὸ καλογερο-
παῖδι τῆς Κύπρου ξαναρχώταν στὴν
ἀγκαλιά του, σὺντροφός του, γυ-
ναῖκα του! Κι' ὁ ποιητὴς, ἔστειλε
πίσω τὰ ἀνθ' καὶ ἀπέριπτε τὴν
φανταστικὴν πρότασι πού τοῦ ἔφε-
ραν! Ἀδιάφορο. Ἡ ἀρρωστημένη
σκέψι δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ γρά-
φῃ μονάχος του με τοὺς στίχους
τοῦ, τὸν ἐπικηδεῖό του. Εἶναι πειρὰ
"στὴν ἀκρὴ τῆς ζωῆς". Καὶ καλεῖ
τὴν εὐγενική κυρία νὰ κάμῃ ἀκό-
μη λίγη ὑπομονή, γιὰ νὰ στείλῃ τὰ

ἀνθ' τῆς στὸν τάφο του, στὸν τά-
φο τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν ἐθανά-
τωσαν ζωντανό γιὰ νὰ τὸν κλαῖνε
ἀποθαμμένον!

Ἀγάπη!

Λίγα θερμὰ δάκρυα ἔδρεξαν
τοὺς στίχους τοῦ ποιητῆ. Καὶ τ' ἀν-
θη του, ἀρραβάνθηκαν καὶ πετάχθη-
καν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Περνοῦν τὰ χρόνια τοῦ πόνου δι-
χῶς νὰ τὸν λιγοστεύουν. Τὸν δυνα-
μίζουν μόνον κάθε μέρα καὶ πε-
ρισσότερο, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ξεθε-
ρμῶσιν αἰγὰ - αἰγὰ τὴν ζωὴ τῶν
δυστυχεσμένων ἀνθρώπων, πού
ἡ μοῖρα ἔκαλεσε νὰ πρωταγωνι-
στήσουν στὸ σπαρακτικώτερο δρᾶ-
μα τῆς. Κι' ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια,
τόσο ὁ θάνατος στέλνει τὰ προμη-
νύματά του. Ὁ ποιητὴς; Εἶναι ἐρεί-
πιο περὶ ὕστερ' ἀπὸ τρία χρόνια ἐγ-
καθεύδων στὸ τρελλοκομεῖο. Καὶ
δὲν θορνεῖ καὶ δὲν ζητεῖ νὰ φυγῇ
καὶ δὲν παραπονιέται. Ζητάει μό-
νον τὸν θάνατον καὶ μονάχα γι' αὐ-
τὸν μιλάει στοὺς λίγους φίλους τοῦ
τὸν ἐπισκέπτονται κάθε τόσο. Ἡ
Μπεττίνα; Τὰ τρία χρόνια τοῦ πό-
νου δὲν ἐνίκησαν τὴν ὀμορφιά
τῆς. Καὶ εἶνε γυναῖκα τώρα, καὶ εἶ-
ναι ἡ πιὸ ὀμορφὴ γυναῖκα τῆς Ἀ-
θήνας καὶ εἶνε ἀκόμη ἡ δοξασμέ-
νη καλλιτέχνις, ὅπως τὴν ἐπόθησε
ὁ ποιητὴς. Ὅλοι στὴν Ἀθήνα τὰ
ξέρουν τὸ δρᾶμα τῆς καὶ ὅλοι τὴν
ἀγαποῦν γι' αὐτὸ καὶ τὴν συμπο-
νοῦν. Μονάχα ἡ θεῖα τέχνη τῆς
τὴν παρηγορεῖ καὶ σ' αὐτὴν ἔχει
δοθῇ ὁλόκληρη. Ὅλη τῆς τὴν ζωὴ
τὴν ἔχει περιορίσει μέσα στὸ Ὁ-
δεῖο καὶ τὴν ἔχει χαρίσει σὲ τίς μα-
θητρίδες τῆς. Ἐδῶ κι' ἓνα χρόνον,
εἶναι καθηγήτρια παιδῶν... Γύρω τῆς,
ἓνας κόσμος ὁλόκληρος τῆς χαρί-
ζει τὸν θαυμασμό του καὶ τὴν ἀγά-
πη του. Τί νὰ τὸν κάμῃ; Κανεὶς
δὲν μπορεῖ νὰ τῆς χαρίσῃ τὸν ἀγα-
πημένο τῆς. Ἀγατῖαι ἓνα νεκρόν.
Μόνον ὁ τάφος θὰ τῆς τὸν χαρί-
σῃ. Ποιὸς ἄλλος;

ΛΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεια.

Κάποτε έγινε μία απόπειρα για ν' αποσπασθῇ ἡ Μπεττίνα ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ πόνου. Σήμερα, δὲν θυμᾶται ἴσως κανέναν τὸν πάμπλουτο γερμανοέλληνα φούγγ. Νέος τότε, ἦταν ὁ περιζήτητος φίλος τῶν σαλονιῶν τῆς Ἀθήνας. Νέος τότε, ἀγάπησε τὴν Μπεττίνα. Τί τύχη! Τὴν ζήτησε ἀπ' τοὺς δικούς της. Ποιὸς νὰ τολμήσῃ νὰ τὸ πῇ τῆς Μπεττίνας ; Ἡ ἄρνησις της ἦταν ἐκ τῶν προτέρων βεβαία. Ἀνέλαβε ὡς τόσο νὰ κάμῃ τὴν πρότασι ἡ ἀδελφὴ τοῦ ποιητοῦ Ζαλοκώστα καὶ ἐδιάλεξε γι' αὐτὸ τὴν ἡμέρα τῶν γεννεθλίων της. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, 24 Ἰουλίου 1895, ὅλοι ἐπροσπάθησαν νὰ δημιουργήσουν μιὰ ἀτμόσφαιρα χαρᾶς στὸ σπίτι τῆς Μπεττίνας. Τὸ ἐγέμισαν μὲ ἄνθη καὶ τὴν ἴδια τὴν ἐγέμισαν μὲ δῶρα. Καὶ ὅταν πρὸς τὸ βράδυ φίλες καὶ μαθήτριες τῆς Μπεττίνας εἶχαν κάμει χαρούμενες τὶς ὥρες, ἡ Βίττω Ζαλοκώστα, μαζί μὲ τὸν ποιητὴ ἀδελφὸ της Εὐγένιο, ἔκαμαν στὴν Μπεττίνα τὴν πρότασι.

—Θὰ εἶσαι πραγματικὰ εὐτυχισμένη μαζί του, εἶπε ἡ Βίττω. Θὰ φύγετε ἀμέσως μετὰ τὸν γάμο στὴ Γερμανία. Ὡς πού νὰ λησμονήσῃς...

Ἡ Μπεττίνα ἀκουγε μ' ἓνα πικρὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, κι' ἐπῆρε μόνο τὴν τελευταία φράσι τῆς Ζαλοκώστα, γιὰ ν' ἀπαντήσῃ.

— Ὡς πού νὰ λησμονήσω ἔ;

Πῶς ξέρεи νὰ δουλεύῃ ἡ μοῖρα ὅταν τάξῃ τὸν σκοπὸ της!... Ἡ ὑππρέτρια μπῆκε κείνη τῇ στιγμῇ ἀκριβῶς στὸ δωμάτιο πού συνωμιλοῦσαν, φορτωμένη μὲ μιὰ πελώρια λύρα φτειασμένη ἀπὸ κατάλευκα λουλούδια. Ἦταν τὸ τελευ-

ταῖο καθυστερημένο δῶρο πού ἔλαβαινε ἡ Μπεττίνα γιὰ τὰ γεννεθλιά της. Μιὰ κάρτα τὸ συνώδευε. Ἡ Μπεττίνα τὴν πῆρε κι' ἐδιάβασε γραμμένο μὲ μολύβι τὸ ὄνομα : Βιζυηνός. 1936

—Βλέπεις, Βίττω ; Ὁ ποιητὴς δὲν μὲ ἐλπισμόνησε ! Κι' ἐγὼ νὰ λησμονήσω ;

Τὰ δάκρυα δὲν τὴν ἄφησαν νὰ πῇ περισσότερα. Πόσον ἄδικα ἐπέμειναν καὶ ὁ Ζαλοκώστας καὶ ἡ ἀδελφὴ του γιὰ νὰ τὴν μεταπείσουν. Ἡ ἄρνησις της ἦταν ἀκλόνητη. Καὶ ὕστερ' ἀπὸ μέρες, ὁ φούγγ ἔφευγε μόνος του γιὰ τὴν Γερμανία, παίρνοντας μαζί του κι' αὐτὸς, ὅπως ἄλλοτε ὁ Ζαμάρας, τὴν πίκρα ἑνὸς ἀτυχοῦ ἔρωτα....

Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ἡ γιορτὴ τῶν γεννεθλίων τῆς Μπεττίνας δὲν ἠμπόρεσε νὰ ζωηρέψῃ. Ἐπῆρε ἓνα θλιβερόν κατήφορο, ὡς πού διελύθη σιγὰ-σιγὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς συντροφιάς καὶ ἀπέμειναν μόνον ὅσοι ἐπρόκειτο νὰ παρουν μέρος στὸ βραδυνὸ γεῦμα. Ἦσαν οἱ πιὸ στενοὶ φίλοι τῆς οἰκογενείας καὶ οἱ πιὸ ἀγαπημένες φίλες τῆς Μπεττίνας καὶ ἡ συντροφία τους τὴν ἔκαμε νὰ ξαναύρῃ σιγὰ-σιγὰ κάποια ψυχικὴ ἡρεμία. Καὶ λίγο ἀργότερα, ὅταν τὸ γεῦμα ἐτελείωσε, τὴν ψυχικὴ ἡρεμία διαδέχθηκε ἐπὶ τέλους σχετικὴ εὐδιαθεσία, ὥστε νὰ προσφερθῇ ἡ Μπεττίνα νὰ χαρίσῃ στὴ συντροφιά της καὶ λίγη ὥρα πραγματικῆς μουσικῆς ἀπολαύσεως, παίζοντας ἡ ἴδια στὸ πιάνο μὲ τὴ θεία τέχνη της. Στὸ τέλος, ὅπως ἐσυνηθίζετο τότε, ἀπεφασίσθη νὰ ἀνοιχθοῦν καὶ οἱ «σουρπρίζ» πού εἶχαν σταλῇ μαζί μὲ ὅλα τὰ ἄλλα δῶρα στὴν Μπεττίνα.

ΑΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεια.